

Sygn. akt *XI Ka 69/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSO Sławomir Kaczor

Sędziowie SO Magdalena Kurczewska –Śmiech (spr.)

SO Katarzyna Żmigrodzka.

Protokolant apl. Daniel Czyżewski

przy udziale Prokuratora Małgorzaty Kwaśnickiej

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2015r.

sprawy **A. G.**

oskarżonego z art. 157 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego, oskarżonego, pełnomocnika oskarżycielki prywatnej

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 16 września 2014r. sygn. akt *II K 503/13*

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę A. G. przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Łukowie;

Sygn. akt *XI Ka 69/15*

UZASADNIENIE

A. G. został oskarżony prywatnym aktem oskarżenia o to, że w dniu 4 sierpnia 2012 r. w miejscowości R., gminy K., woj. (...) pobił D. M. O. w ten sposób, że uderzał ją rękami oraz kopał nogami po całym ciele, czym spowodował u D. O. obrażenia ciała w postaci licznych zadrapań okolic łopatkowych, międzyłopatkowych i odcinka lędźwiowego, obrzęku wargi dolnej z krwiakiem średnicy 0,5 cm x 1 cm, podbiegnięcia krwawego uda lewego powierzchni przyśrodkowej średnicy 6 cm x 10 cm z licznymi zadrapaniami w kierunku krocza, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała na czas nie dłuższy niż 7 dni,

to jest o czyn z art. 157 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2014 r. w sprawie sygn. akt *II K 503/13* Sąd Rejonowy w Łukowie w II Wydziale Karnym uznał oskarżonego A. G. za winnego dokonania zarzuconego mu czynu i za to na podstawie art. 157 § 2 kk skazał go na karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych. Ponadto na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł na rzecz pokrzywdzonej D. O. nawiązkę w kwocie 1000 (tysiąc) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki prywatnej D. O. kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem poniesionych przez nią kosztów zastępstwa procesowego, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata S. B. kwotę 442,80 (czteryście czterdzieści dwa

80/100) złotych tytułem sprawowanej obrony z urzędu oraz zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości przez obrońcę oskarżonego, który zarzucił:

I. naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 kpk, 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk poprzez uczynienie podstawą ustaleń faktycznych sprawy jedynie zeznań osób, których treść jest jednoznacznie niekorzystna dla oskarżonego, pomimo szeregu niekonsekwencji i niejasności, którymi się charakteryzują i zdeprecjonowanie wartości dowodowej wyjaśnień złożonych przez oskarżonego jak również zeznań świadka E. G., których treść w sposób jednoznaczny wyklucza możliwość przypisania oskarżonemu winy popełnienia czynu zarzuconego mu prywatnym aktem oskarżenia,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że oskarżony A. G. dopuścił się występku zarzuconego mu prywatnym aktem oskarżenia pomimo, że materiał dowodowy sprawy w żadnym wypadku nie pozwala na uznanie go winnym popełnienia czynu w nim opisanego.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez odmienne orzeczenie co do istoty sprawy i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu winnym którego uznał go Sąd I instancji, bądź ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł również oskarżony, wskazując, że jest niewinny. Podniósł, iż Sąd rozpoznający sprawę nie wziął pod uwagę akt sprawy II W 584/13 a także, że nie dano mu możliwości wyjaśnienia wątpliwości związanych z zeznaniami świadków, które są rozbieżne. Skarżący zakwestionował również treść opinii lekarza rodzinnego oraz wskazał, iż nie miał należytej obrony, ponieważ obrońcę z urzędu otrzymał dopiero w końcowym etapie sprawy. Wskazał także, że obrażenia pokrzywdzonej mogły być „sfingowane”, bądź też mogły powstać wskutek awantury z pijanym synem pokrzywdzonej J. O. (1), która miała tego dnia miejsce, a o czym dowiedział się dopiero później od innych sąsiadów. W ocenie A. G. całe zdarzenie zostało wymyślone przez członków rodziny O., aby zemścić się na nim za to, że wcześniej oskarżył Z. i Z. O. (1), na skutek czego Z. O. (2) został skazany. Oskarżony podniósł także zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej mu kary. Podnosząc powyższe wniósł o uniewinnienie.

Przedmiotowy wyrok został zaskarżony także przez pełnomocnika oskarżycielki prywatnej, na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczonej wobec oskarżonego kary. Skarżący zarzucił temu orzeczeniu:

I. rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary poprzez wymierzenie oskarżonemu kary rodzajowo najłagodniejszej z możliwych do orzeczenia za popełniony przez oskarżonego czyn oraz orzeczenie tej kary w wymiarze, który nieznacznie jedynie odbiega od najniższego możliwego wymiaru grzywny, która to kara jest nieadekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się oskarżony, a nadto nie spełnia celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec oskarżonego,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez przyjęcie, że stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego uzasadnia wymierzenie wobec niego kary najłagodniejszego rodzaju w niemal najłagodniejszym wymiarze, podczas gdy oskarżony wchodząc na cudzą posesję oraz atakując w brutalny sposób jej właściciela będącego kobietą w podeszłym wieku, zachowaniem swoim naruszył w sposób rażący podstawowe zasady porządku prawnego, co uzasadnia orzeczenie wobec niego surowszej kary.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez orzeczenie wobec oskarżonego A. G. kary 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby w wymiarze 3 lat, a nadto o zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżycielki prywatnej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego i oskarżonego jest zasadna, o ile skarżący domagają się uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Należy przyznać rację obrońcy oskarżonego, iż wydając zaskarżone orzeczenie Sąd dopuścił się obrazy przepisów postępowania, a to art. 410 kpk. Lektura uzasadnienia przedmiotowego wyroku prowadzi do wniosku, iż ustalając stan faktyczny sprawy Sąd pominął zupełnie jeden z dowodów świadczących na korzyść oskarżonego, a mianowicie zeznania jego żony – E. G., w których potwierdzała ona wersję zdarzenia przedstawioną przez męża, poddającą jego sprawstwo w wątpliwość. Ponadto oceniając dowód z wyjaśnień oskarżonego w zakresie, w jakim Sąd nie dał im wiary, ograniczył się wyłącznie do lakonicznego stwierdzenia, iż „w pozostałej części wyjaśnienia jego nie są prawdziwe, albowiem są one sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie”.

Sąd Rejonowy nie odniósł się w swoim uzasadnieniu w żadnym stopniu do zeznań E. G., co wskazuje na nieprawidłowe zbudowanie podstawy dowodowej orzeczenia poprzez pominięcie wskazanego dowodu, co spowodowało również, że nie był on przedmiotem oceny.

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd pierwszej instancji był zobowiązany badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a swoje przekonania winien kształtować na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia. Przepis art. 410 kpk stanowi, iż podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej.

W świetle powyższych okoliczności zaskarżone rozstrzygnięcie jako wydane z obrazą art. 410 kpk, polegającą na niewypełnieniu zawartego w nim wymogu, aby podstawą wyroku był „całokształt”, czyli wszystkie okoliczności (dowody) ujawnione w toku rozprawy głównej, musi zostać uznane za wadliwe. Powyższe uchybienie mogło mieć wpływ na treść wyroku w zakresie prawidłowości ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego.

Rozważając zarzuty podniesione w apelacji oskarżonego, Sąd Odwoławczy przyznaje rację oskarżonemu w zakresie, w jakim stwierdził on, iż Sąd pierwszej instancji nie usunął rozbieżności w zeznaniach świadków dotyczących udziału w zdarzeniu świadka J. M. (1). Żaden z policjantów będących na interwencji u O. w dniu 4 sierpnia 2012 roku nie potwierdził, aby pokrzywdzona zgłaszała, kto był świadkiem przedmiotowego zdarzenia. S. K. zeznał, iż na miejscu zdarzenia była tylko pokrzywdzona i jej mąż, nie zastali innych świadków (k. 78v), podobnie A. T. stwierdził, iż D. O. nie wspominała o żadnych innych świadkach (k. 79). Tymczasem D. O. (k. 62), Z. O. (2) (k. 63) i J. M. (1) (k. 62v) twierdzą zgodnie, iż J. M. (1) była naocznym świadkiem zdarzenia. D. O. stwierdziła ponadto podczas zeznań składanych na rozprawie rozpoznawanej w innym składzie (przed wyłączeniem sędziego), iż świadek J. M. była u niej na podwórku w czasie, kiedy przyjechała wezwana policja (k. 37v). W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd ustalił, iż J. M. (1) była naocznym świadkiem zdarzenia, dając jednocześnie wiarę w całości zeznaniom wszystkich wskazanych świadków, mimo iż zeznania funkcjonariuszy policji poddają tę okoliczność w wątpliwość. Wątpliwości budzi także stwierdzenie Sądu, jakoby świadek J. M. (1) była osobą niepozostającą ze stronami w żadnych relacjach, podczas gdy nie kryła ona swojego negatywnego nastawienia wobec oskarżonego, z którym niegdyś pozostawała w konflikcie. To już nakładało na sąd szczególną wnikliwość w ocenie zeznań świadka. Sąd Rejonowy zaniechał również oceny zeznań świadków Z. O. (2), A. P. i J. O. (2) poprzestając na skrótowym wskazaniu jaka była treść złożonych przez nich relacji.

W świetle powyższych okoliczności dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów przeprowadzonych w sprawie jawi się jako wybiórcza, arbitralna i sprzeczna z zasadami prawidłowego rozumowania, w związku z czym nie może pozostawać pod ochroną art. 7 kpk. Naruszenie to niewątpliwie mogło mieć wpływ na ustalenia dokonane przez Sąd w zakresie stanu faktycznego sprawy, a przez to również na treść zaskarżonego wyroku.

Mając powyższe na uwadze i stwierdzając zasadność podniesionych zarzutów odwoławczych wyrok należało uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Łukowie II Wydziałowi Karnemu. Na podstawie art. 436 kpk Sąd ograniczył zakres rozpoznania apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę wyłącznie do wskazanych wyżej zarzutów, ponieważ jest to wystarczające do wydania orzeczenia, zaś zajęcie

stanowiska co do pozostałych zarzutów byłyby bezprzedmiotowe dla dalszego toku postępowania. Natomiast wobec treści rozstrzygnięcia Sąd uznał rozpoznanie apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki prywatnej za przedwczesne.

Przy ponownym rozpoznaniu Sąd Rejonowy od nowa przeprowadzi postępowanie dowodowe w zakresie niezbędnym dla prawidłowego wyrokowania. Odbierze od oskarżonego wyjaśnienia, o ile nie skorzysta on z prawa do odmowy składania wyjaśnień, wnikliwie przesłucha świadków na wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Będzie miał w polu widzenia treść dowodów zawartych w aktach II W 584/13, które skonfrontuje z dowodami przeprowadzonymi przed sądem. Zgromadzony materiał dowodowy Sąd orzekający oceni we wzajemnym powiązaniu, uwzględniając wymogi art. 5 i 7 kpk. W przypadku konieczności sporządzenia uzasadnienia, sporządzi je zgodnie z wymogami określonymi w art. 424 § 1 kpk, tak aby nie budziły wątpliwości przesłanki rozstrzygnięcia i aby możliwa była jego ewentualna kontrola odwoławcza.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 2 kpk orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

SSO Sławomir Kaczor SSO Magdalena Kurczewska-Śmiech SSO Katarzyna Żmigrodzka